

Arrest

nr. 158 548 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 maart 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 13 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 29 september 2011 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt op 14 december 2011 ingetrokken.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 1 maart 2013 de nieuwe beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 2 juli 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.2009 werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Tunesië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

Betrokkene legt een arbeidscontract voor bij [T. C. BVBA], d.d. 19.10.2009. In een door ons verzonden schrijven aan betrokkene d.d. 24.05.2012, staat uitdrukkelijk vermeld dat de Dienst Vreemdelingenzaken instructies zal afgeven tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister onder voorbehoud van de voorlegging van een arbeidskaart B. Uit een schrijven van het Vlaams gewest d.d. 01.2013 blijkt echter dat de aanvraag voor het bekomen van een arbeidskaart B geweigerd werd. Bijgevolg kan dit met als een grond voor regularisatie aanvaard worden. Volgens de voorgelegde getuigenverklaringen zou betrokkene sedert 2006 in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 30.06.2007 in het bezit werd gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene heeft aldus nagelaten om gevolg te geven aan dit bevel. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kon verblijven.

Dat hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept. Om die reden kan het feit dat betrokkene hier ondertussen geïntegreerd zou zijn (betrokkene legt een arbeidsovereenkomst, getuigenverklaringen en een verklaring van aanmelding Nederlandse les voor, verklaart Franse spreken) niet voldoende zijn om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonbaar dat er nog andere familieleden van haar in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Overwegende dat vertoger op datum van 17 november 2009 overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van de toenmalige de instructie van 19 juli 2009 over de huidige toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en van het oude artikel 9 lid 3 vreemdelingenwet een regularisatieverzoek indiende;

Overwegende dat artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 stelt dat:

[...]

Overwegende dat vertoger zijn regularisatieverzoek bovendien indiende in de periode dat de instructie van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 19 juli 2009 overeenkomstig artikel 9bis en bovendien aangaf toepassing te willen maken van het daarin voorziene artikel 2.8;

Overwegende dat artikel 2.8 van de instructie leest als volgt:

[...]

Overwegende dat de instructie van 19 juli 2009 van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd vernietigd door de Raad van State bij arrest 11 december 2009 maar dat de Staatssecretaris heeft aangegeven zich te willen houden aan de bepalingen van de vernietigde instructie;

Overwegende dat de vernietigde instructie een bijkomende voorwaarde oplegde aan de toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en dat door vernietiging van de instructie door de Raad van State bij arrest de dato 11 december 2009 deze bijkomende voorwaarde niet meer kan worden toegepast, zodat minstens op deze grond de bestreden beslissing moet worden vernietigd;

Overwegende dat minstens indien de bestreden beslissing niet zou kunnen worden getoetst door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de vernietigde instructie zij nog wel moet worden getoetst aan artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat moet worden beoordeeld of de beslissing werd genomen naar de geest en naar de letter van de bepalingen van de wet;

Overwegende dat de eerste beslissing van 29 september 2011 gemotiveerd werd als volgt:

"[...]"

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, de heer Melchior Wathélet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het critérium 2.8A van de vernietigde instructie. Hij voegt bij zijn aanvraag een arbeidscontract voor dd. 19.10.2009 om te werk gesteld te worden bij de firma [T. C. Bvba] (met ondernemingsnummer : [...]). Echter, het Belgische Staatsblad (dd. 12.05.2011) vermeldt dat 'Bij vonnis van de Rechtbank van Koophandel te Antwerpen dd. 05.11.2011 is firma [T. C. BVBA], bij dagvaarding failliet verklaard'. Het mag dus duidelijk zijn dat de betrokkene onmogelijk zal kunnen tewerkgesteld worden bij deze firma. Er dient tevens opgemerkt te worden dat het aan betrokkene toekomt om zijn dossier op te volgen en indien nodig aan te vullen met nieuwe elementen en onze diensten op de hoogte te brengen van een eventuele wijziging in zijn dossier. Betrokkene kan zich aldus niet dienstig beroepen op het critérium 2.8B van de vernietigde instructie, daar betrokkene geen arbeidsovereenkomst voorlegt waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene in de toekomst zou kunnen tewerkgesteld, na de aflevering van een arbeidskaart B, zoals voorzien wordt in het critérium 2.8B van de vernietigde instructies.

[...]"

Overwegende dat duidelijk op 29 september 2011 de verwerende partij erkent dat in principe vertoger in aanmerking kan komen voor regularisatie op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en hij bovendien het bewijs levert dat hij duurzaam verankerd is in België wat thans in onderhavige procedure niet meer nuttig kan worden betwist door de verwerende partij;

Overwegende dat er geen enkele rekening wordt gehouden met de aangegeven andere prangende humanitaire omstandigheden, buitengewone omstandigheden of vorm van integratie, louter het faillissement van de werkgever de firma [T. C. BVBA] volstaat om vertoger af te wijzen van zijn regularisatieverzoek;

Deze weigering is niet in overeenstemming met de toepassing van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980, hoogstens een betwistbare interpretatie van een instructie van een staatssecretaris die werd vernietigd door de Raad van State, derhalve onaanvaardbaar is;

Overwegende dat het essentieel is in een beslissing aangaande een regularisatieverzoek ingediend in de loop van 2009 waar vertoger gebruik maakt van een bepaald critérium dat men in weerwil van vernietiging weigert toe te passen, de verwerende partij ook moet motiveren waarom zij het één en het ander weigert, het is immers vertoger volstrekt onduidelijk waar staat dat hij niet opnieuw aan de slag kan als arbeider en hij het land maar moet verlaten omdat zijn werkgever failliet zou zijn, het faillissement van zijn werkgever opgericht bij notariële akte op datum van 12 mei 20068 in staat van faillissement gesteld op datum van 5 mei 2011 is een loutere vorm van overmacht voor vertoger en kan hem niet worden toegerekend;

Dat bovendien de bestreden beslissing de goede trouw van verzoeker noch zijn ongelukkige omstandigheid of rechtschapenheid in twijfel trekt, voor de dossierbehandelaar is dit gegeven niet meer dan normaal;

Dat tegen deze beslissing vertoger in beroep ging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij verzoekschrift van 9 december 2011;

Dat op 19 december 2011 de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie- en Asielbeleid de bestreden beslissing introk en dat uiteindelijk bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de dato 27 februari 2012 het beroep tot nietigverklaring werd verworpen op grond van de intrekking van de bestreden beslissing, het beroep derhalve doelloos geworden zijnde;

Dat op datum van 24 mei 2012 de verwerende partij de volgende beslissing nam:

"[...]

Aanvraag tot machtiging tot verblijf

Geachte heer,

Hiermee deel ik u mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat u sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en dat u tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft ingediend, OF dat u uw aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend voor 15 september 2009, heeft aangevuld. U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België.

Om uw aanvraag tot machtiging tot verblijf te staven heeft u trouwens een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegd, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen équivalent aan het minimumloon.

Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats. "

Overwegende dat conform deze beslissing van 24 mei 2012 de minister een eindbeslissing heeft genomen en derhalve is zijn rechtsmacht uitgeput;

Overwegende dat desondanks op 1 maart 2013 de verwerende partij het nuttig oordeelt om een nieuwe beslissing te nemen in de volgende bewoordingen:

[...]

Overwegende dat deze beslissing dan ook genomen werd in weerwil van het feit dat de rechtsmacht van de administratie volledig uitgeput was en dit in navolging van de eerdere beslissing die niet werd ingetrokken;

Dat bovendien deze beslissing volstrekt een andere motivering inhoudt en totaal voorbijgaat aan de eerste twee beslissingen zowel deze van 29 september 2011 als deze van 24 mei 2012 waarin wel degelijk wordt aangenomen dat er sprake is van duurzame verankering in het Rijk,

Dat thans eenvoudigweg op §3 van de overwegende wordt gesteld dat vertoger zichzelf doelbewust in een illegale preciaire positie zou hebben gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie zou zijn gebleven zodat hij zelf maar aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich thans zou beroepen;

Overwegende dat het uwe Raad het niet zal ontgaan dat vastgesteld dat vertoger zich bevindt in het Rijk minstens sedert 31 maart 2007 en in de beslissing van 29 september 2011 wel degelijk goede trouw wordt aanvaard alsook de inspanningen die vertoger doet om zijn verblijf te regulariseren;

Dat niet in het minst kan worden weerhouden dat vertoger reeds formeel gebruik heeft gemaakt van de regularisatieprocedure en machtiging tot verblijf heeft aangevraagd op datum van 17 november 2009 en eerst een eindbeslissing genomen wordt op datum van 1 maart 2013, zegge 3,5 jaar na het indienen van het regularisatieverzoek en 1 jaar na het nemen van een positieve beslissing;

Dat de verwerende partij het niet vermag een nieuwe beslissing te nemen zonder eerst de voorgaande positieve beslissing in te trekken;

Dat thans uwe Raad wordt geconfronteerd met 2 beslissingen a contrario;

Dat in die zin de beslissing gebrekkig gemotiveerd is, zeker in strijd met artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Overwegende dat de beslissing eveneens niet ernstig is en tegenstrijdig wordt gemotiveerd daar waar in de bestreden beslissing de verwerende partij aangeeft dat vertoger wel degelijk het bewijs levert van een duurzame verankering in België en in aanmerking kan komen voor regularisatie overeenkomstig artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 maar uitgesloten moet worden van regularisatie op grond van een schimmige en betwistbare interpretatie van een door de raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 die volgens de letter van de Wet geacht moet worden nooit te hebben bestaan;

Overwegende dat in het inleidende verzoek van 17 november 2009 vertoger eveneens gebruik heeft gemaakt van het gewone artikel 9bis als de in dat artikel bedoelde buitengewone omstandigheden dewelke moeten worden geapprecieerd door de minister;

Overwegende dat onmogelijk de minister kan komen tot de genomen beslissing wanneer hij enerzijds aanneemt dat het bewijs van duurzame verankering in België wel wordt geleverd en wel een aantal

feiten worden aangegeven die verwijzen naar de andere prangende humanitaire situaties en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 om vervolgens te komen tot de redenering dat het element niet zou kunnen worden weerhouden in het voordeel van vertoger ;

Overwegende dat in die zin de bestreden beslissing geheel tegenstrijdig werd gemotiveerd derhalve eveneens in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur waarover infra meer;

Overwegende dat het niet getuigt van behoorlijk bestuur indien de verwerende partij op basis van tegenstrijdige vaststellingen komt tot een negatieve beslissing binnen het kader zowel van de vernietigde instructie als artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;

Dat meteen vaststaat dat vertoger wel degelijk zijn andere prangende humanitaire situatie omschrijft in de zin van de vernietigde instructie alsook een volledig bewijs ervan levert in de zin van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 zodat de beslissing moet worden vernietigd, bovendien in strijd werd genomen met het Zorgvuldigheids- en Redelijkheidsbeginsel waarover infra meer;”.

2.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van ‘het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen’, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Hij licht het middel als volgt toe:

“1. Eerste en enig onderdeel: Schending van de draagkrachtige motivering

Overwegende dat de verwerende partij haar beslissingen met redenen moet omkleden met vermelding van de omstandigheden van de zaak;

Overwegende dat deze verplichting onderworpen is niet alleen aan de Wet van 15 december 1980 maar ook aan de strenge motiveringsplicht die werd ingesteld door de Wet Motivering Bestuurshandelingen de dato 29 juli 1991;

Dat de motivering zowel in Feite als in Rechte draagkrachtig moet zijn op straffe van onwettigheid van de beslissing;

Dat de motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de grondslag van de beslissing liggen;

Overwegende dat de motivering in de bestreden beslissing zich dan ook beperkt tot de opmerking dat vertoger weliswaar bij het indienen van zijn regularisatieverzoek werk had bij de [BVBA T. C.] maar dat blijkens van het Vlaams Gewest van 10 januari 2013 blijkt dat de arbeidskaart B geweigerd werd;

Dat deze opmerking al te lapidair is;

Dat aan de hand van het administratief dossier en de stukken blijkt dat inderdaad vertoger een arbeidsovereenkomst had bij [T. C. BVBA] maar deze BVBA werd in staat van faillissement verklaard bij vonnis van de Rechtbank van Koophandel te Antwerpen van 5 november 2011;

Dat sedertdien vertoger een nieuwe werkgever had gevonden alwaar een arbeidsovereenkomst werd opgesteld, zijnde de heer [H. S.], handel drijvend onder de benaming [H. B.];

Dat deze werkgever een aanvraag tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer die tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een regularisatieverzoek heeft ingediend op basis van duurzame lokale verankering heeft ingediend reeds op 19 juli 2012;

Dat op 10 januari 2013 inderdaad een arbeidsvergunning en arbeidskaart werd geweigerd door het Vlaams Subsidieagentschap voor Werk en Sociale Economie in de volgende bewoordingen:

" [...]

Worden de arbeidsvergunning en arbeidskaart, overeenkomstig artikel 34, 1° van voormeld KB, om de hierna vermeide redenen, geweigerd:

Overeenkomstig de vermeldingen uit een vorige controle van 5/6/2012 blijkt dat de voorwaarden gekoppeld aan een arbeidskaart voor een andere werknemer, nog steeds niet worden nageleefd en er voor een andere werknemer tijdens de opvolgingscontrole van 11/12/2012 een inbreuk werd vastgesteld op art. 4§1, 1 van de wet van 30/4/1999, gesanctioneerd door art. 175, §1 van het sociaal strafwetboek, werd door de afdeling Inspectie ongunstig advies gegeven."

Overwegende dat blijkt uit het ganse dossier dat de hele redenering van de verwerende partij niet zo eenvoudig is als zij laat uitschijnen en dat de weigering tot het afleveren van een arbeidskaart en arbeidsvergunning derhalve geschiedde om reden vreemd aan vertoger;

Dat deze regelgeving helemaal niet opgenomen staat in de bestreden akte, slechts wordt aangegeven als ware vertoger in gebreke gebleven, quod non;

Dat inderdaad vertoger zijn uiterste best heeft gedaan en vervolgens de verwerende partij zich diende te buigen alvorens een beslissing te nemen over de toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 wat zij gebrekkig heeft gedaan door eenvoudig alle argumenten en getuigenverklaringen op een hoopje te gooien en te zeggen dat vertoger maar alles in het werk had moeten stellen om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en de precaire administratieve verblijfstoestand waarin hij zich thans bevindt integraal aan zijn eigen gedrag zou te wijten zijn;

Dat het één en het ander uiteraard niet klopt;

Overwegende dat de verwerende partij dan ook een beslissing neemt dewelke in strijd is met artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 bovendien indruist tegen de expliciete bedoeling van de wetgever en in strijd is met de algemene geest van de wet van 15 december 1980 een beslissing neemt dewelke wordt genomen in strijd met het beginsel van behoorlijk bestuur in het algemeen en het Zorgvuldigheids- en het Redelijkheidsbeginsel in het bijzonder;

Overwegende dat zoals supra aangegeven de verwerende partij enerzijds aanneemt dat er voldoende gronden zijn om aan te nemen dat vertoger voldoende en duurzaam verankerd is in het Rijk om vervolgens al deze elementen van tafel te vegen en ab irato te beslissen dat er geen sprake is van andere prangende humanitaire situaties en de toestand van vertoger louter te wijten is aan zijn eigen gedrag wat onvoldoende grond zou vormen voor een verblijfsregularisatie;

Dat de redenering van de ambtenaar dossierbehandelaar al te simpel is en lapidair;

Dat de bestreden beslissing dan ook niet draagkrachtig werd gemotiveerd zoals voorzien in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 bovendien werd genomen in strijd met het Zorgvuldigheids- en het Redelijkheidsbeginsel;

Dat meteen de administratieve beslissing van de verwerende partij genomen ook werd in strijd met de wettelijke opdracht van de verwerende partij zoals voorzien in artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dient te worden vernietigd;

Overwegende dat in de gegeven omstandigheden de motivering dan noch als draagkrachtig, deugdelijk in feite, noch in rechte kan worden aanzien, bovendien niet afdoende, zodat de vernietiging van de akte zich opdringt;”.

2.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

2.3.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Verzoekers verblijfsaanvraag wordt zo, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond verklaard. De bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door verzoeker ingeroepen elementen ter staving van de gegrondheid van zijn aanvraag en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in België toe te staan.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3.1. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard, wat betekent dat verweerder de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag in België rechtvaardigen, bewezen acht, maar van oordeel is dat er onvoldoende redenen voorhanden zijn om verzoeker te machtigen tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk.

De Raad benadrukt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.3.2. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelde de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden van de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit wetsartikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie hetzij het niet toepassen van voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

In de bestreden beslissing wordt, waar verzoeker zich in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf beriep op de voormelde vernietigde regeringsinstructie, gesteld dat deze werd vernietigd door de Raad van State en de hierin vervatte criteria bijgevolg niet meer van toepassing zijn. In de mate dat verzoeker aangeeft dat een nietigverklaring van de bestreden beslissing zich opdringt omdat hierin nog steeds toepassing zou worden gemaakt van de vernietigde instructie terwijl deze een voorwaarde toevoegt aan de wet, merkt de Raad op dat dit betoog van verzoeker vreemd is aan de concrete motieven zoals deze zijn opgenomen in de thans bestreden beslissing en waarin op uitdrukkelijke wijze wordt aangegeven dat de criteria vervat in de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn.

2.3.3.3. Verzoeker verwijst naar de eerdere beslissing van 29 september 2011 die inzake zijn verblijfsaanvraag werd genomen, waarin wel nog toepassing werd gemaakt van de voormelde instructie en die door het bestuur werd ingetrokken. Hij benadrukt dat verweerder in deze eerdere beslissing reeds heeft erkend dat hij in aanmerking kan komen voor een verblijfsmachtiging en dat hij het bewijs leverde duurzaam verankerd te zijn in België. Hij stelt dat verweerder hierop niet vermag terug te komen in de thans bestreden beslissing.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat de beslissing van 29 september 2011, gelet op de intrekking ervan door het bestuur, met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verdwenen en geacht moet worden nooit te hebben bestaan. In ieder geval stelt de Raad daarnaast vast dat verweerder in de thans bestreden beslissing op zich geenszins betwist dat verzoeker in aanmerking kan komen voor een verblijfsmachtiging. Hij duidt evenwel op gemotiveerde wijze waarom hij in verzoekers situatie de opgeworpen gronden voor een verblijfsmachtiging niet weerhoudt. Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder hierbij enig standpunt innam dat ingaat tegen enige eerdere door hem gemaakte beoordeling in de ingetrokken beslissing van 29 september 2011. Verzoeker wijst er weliswaar terecht op dat in de eerdere beslissing van 29 september 2011 zijn integratie en duurzame verankering in België niet werden betwist, doch ook in de thans bestreden beslissing betwist verweerder de door verzoeker opgeworpen elementen van integratie en lokale verankering in België op zich niet. Hij weerhoudt deze evenwel niet omdat verzoeker zich doelbewust in een illegale en preciaire situatie heeft gebracht en opzettelijk gedurende vele jaren in deze situatie is gebleven. De Raad merkt in dit verband ook nog op dat in de eerdere beslissing van 29 september 2011 niet kan worden gelezen als zou het bestuur daarin reeds hebben geoordeeld dat de ingeroepen integratie en duurzame verankering van verzoeker in België voor hem volstonden opdat de verblijfsmachtiging werd toegekend.

2.3.3.4. Verzoeker brengt vervolgens een betoog naar voor waarin hij kritiek uit op de motivering van de beslissing van 29 september 2011 waarbij zijn verblijfsaanvraag wordt afgewezen louter op grond van het faillissement van zijn werkgever en waarbij hij betoogt dat dit faillissement voor hem overmacht uitmaakt en hij te goeder trouw is. Zoals reeds werd aangegeven, werd deze beslissing evenwel ingetrokken door het bestuur en is deze niet langer voorhanden in het rechtsverkeer. Deze kritiek is niet dienstig en vreemd aan de thans bestreden beslissing.

2.3.3.5. Verzoeker wijst verder op volgend schrijven van verweerder van 24 mei 2012, dat volgens hem een eindbeslissing betreft en waarmee verweerder zijn rechtsmacht zou hebben uitgeput:

“Hiermee deel ik u mee dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft vastgesteld dat u sinds 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en dat u tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 een aanvraag tot machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft ingediend, OF dat u uw aanvraag tot machtiging tot verblijf, ingediend voor 15 september 2009, heeft aangevuld. U levert ook het bewijs van een duurzame verankering in België. Om uw aanvraag tot machtiging tot verblijf te staven heeft u trouwens een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegd, hetzij van bepaalde duur van minstens één jaar hetzij van onbepaalde duur, dat minimaal voorziet in een inkomen equivalent aan het minimumloon. Ik kan u meedelen dat de Dienst Vreemdelingenzaken, onder voorbehoud van de voorlegging van een door uw bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B, instructies tot afgifte van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dat één jaar geldig is, zal versturen naar het gemeentebestuur van uw verblijfplaats.”

In dit schrijven verbond verweerder er zich weliswaar toe om de verblijfsmachtiging toe te kennen, doch onder voorbehoud van de voorlegging van een door de bevoegde gewestelijke overheid afgeleverde arbeidskaart B. Verzoeker betwist niet dat in zijn situatie de arbeidskaart B niet kon worden verkregen, waardoor de voorwaarde gesteld opdat de verblijfsmachtiging effectief zou worden toegekend niet werd vervuld. Verzoeker kan aldus niet voorhouden dat verweerder, gelet op dit schrijven, reeds een definitieve positieve beslissing nam waarbij hem de verblijfsmachtiging werd toegekend en kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat er sprake zou zijn van een ‘eindbeslissing’ die werd genomen inzake zijn verblijfsaanvraag en die verhinderde dat de thans bestreden beslissing werd genomen waarin verweerder vaststelde dat de bevoegde gewestelijke overheid de afgifte van de arbeidskaart B weigerde en waarin hij daarnaast op gemotiveerde wijze oordeelde dat de overige ingeroepen elementen niet volstaan opdat de verblijfsmachtiging wordt toegekend. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat verweerder enkel door het intrekken van deze ‘beslissing’ van 24 mei 2012 kon overgaan tot het nemen van de thans bestreden beslissing. Zijn betoog laat niet toe vast te stellen dat de bestreden beslissing met enige onregelmatigheid is behept.

2.3.3.6. In de mate dat verweerder weigert de verblijfsmachtiging toe te kennen op grond van een voorgenomen tewerkstelling in België en dit omdat verzoeker voor deze tewerkstelling door de bevoegde gewestelijke overheid de arbeidskaart B werd geweigerd, benadrukt verzoeker dat de reden van weigering van de arbeidsvergunning en -kaart volledig vreemd is aan zijn persoon. Hij stelt te betwisten dat hij zelf in gebreke zou zijn gebleven. De Raad stelt evenwel vast dat verweerder geens-

zins aangeeft dat verzoeker op dit punt zelf in gebreke zou zijn gebleven of dat de weigering van de arbeidsvergunning of -kaart het gevolg is van zijn eigen handelen. Verweerder steunt zich louter op de vaststelling dat het Vlaams Gewest weigerde een arbeidskaart B af te geven voor de voorgenomen tewerkstelling van verzoeker. Verzoeker toont met zijn betoog geenszins aan dat het kennelijk onredelijk zou zijn waar verweerder een verblijfsmachtiging op grond van een voorgenomen tewerkstelling in België weigert toe te kennen, indien het bevoegde gewest weigert hiervoor een arbeidsvergunning of -kaart af te geven, in casu omdat de betrokken werkgever de voorwaarden voor de tewerkstelling van (vreemde) werknemers niet respecteert. De Raad merkt zo ook op dat het systeem van arbeidskaarten onlosmakelijk is verbonden met de regelgeving zoals deze bestaat voor economische migratie. Een buitenlandse werknemer die in België arbeid in loondienst wenst te verrichten dient hiervoor vooraf een arbeidskaart B te verkrijgen en wat economische migratie betreft is de regelgevende bevoegdheid inzake de arbeidskaart B een bevoegdheid van de gewesten.

2.3.3.7. Verzoeker uit verder ook nog kritiek op de motivering in de bestreden beslissing waarbij verweerder weigert de verblijfsmachtiging toe te kennen op grond van zijn verblijf in België sinds 2006 en de door hem ingeroepen elementen van integratie in dit land. Verweerder motiveert in dit verband dat deze elementen geen voldoende grond vormen om de verblijfsmachtiging toe te kennen, omdat verzoeker zich doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven. In dit verband wijst verweerder erop dat verzoeker reeds op 30 juni 2007 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, en het aan hem toekwam om gevolg te geven aan dit bevel.

In de mate dat verzoeker betoogt dat verweerder thans een volstrekt andere motivering naar voor brengt dan in zijn eerdere '*beslissingen*' van 29 september 2011 en 24 mei 2012, waarbij hij concreet aanhaalt dat verweerder eerder wel degelijk heeft aanvaard dat hij duurzaam is verankerd in België, herhaalt de Raad dat verweerder in de thans bestreden beslissing op zich de door verzoeker in zijn aanvraag opgeworpen elementen van integratie en lokale verankering in België niet betwist en deze op geen enkel ogenblik heeft aangegeven dat deze elementen voor hem volstonden opdat de verblijfsmachtiging werd toegekend. Er blijkt niet dat verweerder op dit punt is teruggekomen op een eerdere door hem gemaakte beoordeling. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de eerdere '*beslissingen*' van 29 september 2011 en 24 mei 2012 op enigerlei wijze het nemen van de thans bestreden beslissing in de weg stonden of dat er sprake is van '*tegenstrijdige beslissingen*'.

Verzoeker betoogt in dit verband nog dat in de ingetrokken beslissing van 29 september 2011 goede trouw in zinnen hoofde reeds werd aanvaard, alsook dat hij inspanningen leverde om zijn verblijf in regel te stellen in de zin dat hij op 17 november 2009 de thans voorliggende verblijfsaanvraag indiende. Dit betoog laat andermaal niet toe vast te stellen dat verweerder in de thans bestreden beslissing enig standpunt heeft ingenomen dat ingaat tegen een eerdere door hem gemaakte beoordeling. De Raad herhaalt dat niet blijkt dat verweerder in de eerdere, thans ingetrokken beslissing van 29 september 2011 heeft aangegeven dat voor hem de elementen van integratie een voldoende grond vormen om de verblijfsmachtiging toe te staan. In deze beslissing werd in wezen enkel een toetsing doorgevoerd aan de vernietigde instructie, waarbij de niet-betwiste elementen van integratie niet werden weerhouden op de enkele grond dat niet was voldaan aan een van de voorwaarden van de vernietigde instructie. Uit het gegeven dat verzoeker een verblijfsaanvraag indiende en het loutere gestelde in deze eerdere beslissing dat het door verzoeker aangevoerde dat hij geen manifeste en opzettelijke fraude heeft gepleegd en geen gevaar is voor de openbare orde of nationale veiligheid evenmin wordt weerhouden omdat dit van elke in België verblijvende vreemdeling wordt verwacht, kan verder evenmin worden afgeleid als zou verweerder in de thans bestreden beslissing kennelijk onredelijk hebben gehandeld waar hij de ingeroepen duur van het verblijf en de integratie in België niet heeft weerhouden omdat verzoeker zich doelbewust in een illegale en precaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven.

Verzoeker betoogt verder dat de motivering van de bestreden beslissing is aangetast door een tegenstrijdigheid waar verweerder enerzijds aanvaardt dat hij het bewijs van een duurzame verankering in België leverde en in aanmerking kan komen voor een verblijfsmachtiging en anderzijds hem hiervan uitsluit op grond van "*een schimmige en betwistbare interpretatie van een door de raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009*". De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing geenszins is gesteund op de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en de door verzoeker ingeroepen integratie en lokale verankering in België niet op grond van deze instructie worden afgewezen. Dit betoog lijkt vreemd te zijn aan de thans bestreden beslissing en mist feitelijke grondslag.

Waar verzoeker louter stelt dat er ook *'een aantal feiten worden aangegeven die verwijzen naar de andere prangende humanitaire situaties'* zonder in dit verband enige concrete toelichting te verstrekken, kan de Raad ook niet vaststellen dat verweerder in de thans bestreden beslissing – wat de beoordeling van verzoekers integratie betreft – enig concreet gegeven ten onrechte niet mee in aanmerking heeft genomen of dat deze kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In zoverre aldus wordt bedoeld op de vernietigde instructie herhaalt de Raad dat verzoeker zich, gelet op de nietigverklaring van deze instructie, hierop niet langer dienstig kan beroepen. Enige tegenstrijdige motivering wordt andermaal niet concreet aangetoond.

Door louter aan te geven dat hij niet akkoord gaat met de in dit verband naar voor gebrachte redengeving en dat hij deze *'te simpel'* en *'te lapidair'* vindt, brengt verzoeker nog geen betoog naar voor dat de Raad toelaat vast te stellen dat verweerder op basis van foutieve gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekers integratie in België, in de geschetste omstandigheden, niet volstaat opdat de verblijfsmachtiging wordt toegekend.

2.3.3.8. Voor zover als nodig wijst de Raad er verder op dat verzoeker niet met concrete argumenten aannemelijk maakt dat verweerder enig door hem ingeroepen element ter staving van de grond van de aanvraag ten onrechte niet heeft betrokken bij zijn beslissing. De Raad benadrukt hierbij ook dat de wetgever een duidelijk onderscheid heeft gemaakt tussen enerzijds de buitengewone omstandigheden en anderzijds de elementen die de verblijfsmachtiging moeten rechtvaardigen. Aldus blijkt ook niet dat verweerder bij het nemen van zijn ongegrondheidsbeslissing op zich specifiek diende in te gaan op de ingeroepen buitengewone omstandigheden.

2.3.3.9. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.3.6. In de mate dat verzoeker nog een schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel kan de Raad verder enkel vaststellen dat enige concrete toelichting betreffende de wijze waarop verweerder door het nemen van de bestreden beslissing dit beginsel zou hebben miskend, ontbreekt. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.3.7. De uiteenzetting van verzoeker laat ten slotte ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader geduid, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

2.3.8. De middelen zijn, in al hun onderdelen, ongegrond.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS